

си гласенца: „Пипъ, пипъ, пипъ!“, и заобиколиха майка си.

Слънцето започна да прѣпича. За да идатъ до извора, трѣбваше да минатъ прѣзъ пѣтя. Слѣдъ като прѣгледа внимателно, дали наоколо нѣма още врагове, майката поведе прѣзъ гжсталака пилцитѣ си къмъ извора. Отначало тѣ не умѣха да пиятъ вода: гледаха майка си и правѣха всичко, каквото правѣше тя. Застанаха наредъ около извора, навеждаха се и пиеха вода. Слѣдъ туй майката ги поведе къмъ близкия мравунякъ въ ливадата. Тя се покачи на него, разгледа наоколо всичко и, като се увѣри, че нѣма никой наблизу, започна да разравя съ нокти мравуняка и да учи дѣцата си да ядатъ мравчи яйца.

Слѣдъ туй трѣгнаха прѣдпазливо по стрѣмния склонъ край извора, покачиха се на пѣсѣчния сипей и се припеккоха на слънце. Малкитѣ, като подражава всичко, каквото правѣше майка имъ, легнаха на корема си, разровиха пѣсѣка съ тънкитѣ си крачка и разпериха крилцата си.

Надвечеръ яребицата ги поведе къмъ храсталака. Тукъ между сухитѣ листа, окапали лани, по които не може да се стѣпи безъ шумъ, и подъ гжстопрѣплетенитѣ клони на трънкитѣ и шипкитѣ, които могатъ да запазятъ челядъта на яребицата отъ крилати врагове, тя събра наоколо си дѣцата, покори ги съ крилата си, и слѣдъ малко всички заспаха спокойно.

Прѣв. *Ан. Бурлаковъ.*

